

120 européer på brigad

Jennifer Hillblom

Jennifer och kamraterna Liliana Pey och Stefan Sjur på träffen med Fernando, en av de 5 kubanska antiterrorister som FBI grep istället för att gripa terroristerna (se sid 23).

Vi var en lite grupp svenskar som deltog på sommarens europeiska solidaritetsbrigad till Kuba "La 44:a Brigada José Martí" i länet Artemisa precis utanför Havanna. Totalt var vi 120 personer från 18 olika Europeiska länder, och det var fantastiskt att få dela denna upplevelse med så många olika kamrater från så många länders solidaritetsrörelser. Brigaden gick av stapeln i juli och jag vill berätta om en del av våra upplevelser och reflektioner efter att äntligen fått besöka Kuba.

Brigaden

Under brigaden arbetade vi tillsammans med bönderna på fälten en del av dagarna, samt hade studiebesök, föreläsningar och en rundresa. På lägret där vi bodde fick vi celebrert besök av Fernando, en av "De Fem" som frigivits i våras från fängelse i USA efter 15 år i fångenskap. Vi hade även föreläsningar av bland annat en kubansk agent som avslöjat CIAs metoder för att försöka destabilisera landet, möten med organisationer som kvinnorrörelsen FMC, Fackföreningsrörelsen och Veteranförbundet, vi genomförde en cykelkaravan med medlemmar i lokala Ungkommunistförbundet för att hylla 26-juligerillan inför årsdagen. Den andra veckan besökte vi olika städer, som Yaguajay där Camilo Cienfuegos ledde den 4:e gerillafronten under befrielsekriget, ett ekologiskt jordbrukskooperativ och en dag i den vackra kuststaden Trinidad. I slutet på vistelsen fick vi via ICAP, Kubanska institutet för vänskap med folken, möjlighet att delta på den officiella hyllningen av deltagarna i anfaller på Moncadakasernen på årsdagen den 26 juli, tillsammans med veteranerna, där Raul Castro och vicepresidenten deltog.

Socialismen

Jag fick möjligheten att studera spanska på universitetet i Cienfuegos i juni, en månad innan brigaden, tack vare Svensk-Kubanskas samarbete med Kvarnby Folkhögskola. Där fick jag även en inblick i det kubanska vardagslivet.

Det jag såg var att den kubanska revolutionen har lyckats bygga upp ett sunt samhälle med solidaritet, gemenskap och kollektiv styrka. Kubanerna har ett imponerande utbildningssystem med hög nivå och kvalitet på universitetet. Tack vare fri skola, fri sjukvård och ett fungerande socialtjänstsystem upplevs Kuba som ett modernt välfärdssamhälle. Med tanke på att landet var ett jordbrukssamhälle med extrema klasskillnader innan revolutionen så har de lyckats komma väldigt långt på vägen mot socialism. Det är tekniskt modernt tack vare nya samarbeten med vänsterregeringar i Latinamerika, samt att befolkningen har sina grundläggande behov tillgodosedda. Att som invånare på Kuba få utveckla sin fulla potential inom sitt yrke och utbildning, som dansare, musiker eller idrottare, har skapat ett samhälle med mer livsglädje än det svenska. Trots USAs handelsblockad har det flesta kubaner ett tryggt liv med en medellivslängd och hälsostandard likt den svenska.

Reflektioner

Det var fantastiskt att få vara i ett samhälle där det finaste du kan vara är kommunistisk revolutionär. Att få se att en annan värld är möjlig och att socialismen som samhällssystem skapar ett friskt samhälle utan hat och polarisering som vi har i Europa gav oss framtidstro efter denna resa, att få uppleva att unga kan växa upp med hopp om ett bra liv och att alla kan få utvecklas som människa, inte bara som framtida arbetskraft som ska slava under klassamhället. Dock kändes det lätt att bli besviken på den utveckling med kapitalistiska reformer som vi ser nu, där man kan se att tydliga klasskillnader växer fram i samhället som kan skapa splittring och egoism. I det kubanska samhället upplevde vi kvinnor som åkte mycket mer öppen sexism och objektifiering än vad vi trodde skulle finnas efter en socialistisk revolution, även om kvinnan har en generellt jämlik ställning officiellt i landet. Det märks att kvinnokampen och klasskampen måste gå hand i hand för att det ska skapas ett rättvist samhälle för alla.